

Heroïek, tragiek en weer heroïek

Mathieu van der Poel, met gescheurde trui, zit op de grond in Glasgow na het winnen van zijn eerste wereldtitel op de weg. © ANP

Op 22,4 kilometer van de eindmeet achtte die ene in de kopgroep in zijn vleeskleurig doorzichtshirt zijn moment gekomen. Hij sprintte weg van achter de rug en reed ze allemaal uit het wiel, zoals hij dat eerder dit jaar boven op de Poggio had gedaan en met succes naar de overwinning was gestormd.

Zijn eeuwige rivaal Wout van Aert wilde hem volgen, recht op de trappers, maar vijf seconden minder lang. Hij moest gaan zitten. Tadej Pogacar idem. Mads Pedersen hing er nog net aan.

En toen begon een lange solo waarbij de heroïek na vier kilometer overging in tragiek, en ten slotte weer in heroïek. Mathieu van der Poel viel in een natte rechtse bocht. Rechts onderuit betekent haast altijd materiële schade. Zijn elleboog bloedde, zijn broek en shirt waren gescheurd, maar de witte Canyon-fiets bleef heel.

Meteen stond hij recht en stoomde weer door. En dan toch, jeetje, die BOA-schoensluiting, die kon zo tussen zijn ketting draaien. Onderweg rukte hij die sluiting er nog eens af. Dan maar op één gesloten schoen verder. Sprinten hoefde toch niet meer.

Van der Poel had voor zijn val meer dan een halve minuut in vier kilometer bij elkaar gefietst, verloor goed twaalf seconden bij die val, maar zat na een kilometer alweer boven de halve minuut en bouwde de voorsprong uit tot een kleine twee minuten.

De laatste anderhalve kilometer was het tijd om alle emoties de vrije loop te laten. Eindelijk de beste van de wereld in iets anders dan veldrijden. Twee jaar geleden deze tijd stortte hij op de Olympische Spelen voor dood naar bij een sprong waar een plankje was weggehaald, iets wat hij was vergeten. Vorig jaar ging zijn WK de mist in door vervelende tienermeisjes en een nachtje bij de politie.

Nonchalance is een fenomeen dat vanzelf overgaat van zodra het ego er genoeg van heeft domweg te verliezen. Sinds Tokio 2021 en meer nog na Wollongong 2022 heeft dat ego tegen zichzelf gezegd dat het anders moest. Resultaat: sinds gisteren is Mathieu van der Poel de beste eindagrenner ter wereld, althans voor 2023. Volgend jaar kan dat weer anders zijn.

... heeft het na-Tourcriterium van Glasgow gewonnen en door een speling van het lot of een dwaling van de UCI is de winnaar van de kermiskoers van Glasgow gisteren ook gehuldigd tot wereldkampioen.

Zo stond het in de voorbereidende notities voor deze column.

Voor de traditionalisten was dit parcours misschien het equivalent van voetballen op een vierkant veld. Het spel heeft er alvast niet onder geleden. Het werd een heerlijk WK, met in de top vijf alleen maar renners die de Ronde van Vlaanderen hadden gewonnen of prominent op het podium hadden gestaan.

Op een ongewoon parcours, bovendien met de laatste rondjes in de regen, maakten de renners er een heel mooi parcours van. Niet omdat het decor uit vakantiekiekjes bestond, wel omdat ze zin hadden in koersen. Deze generatie lijkt altijd zin te hebben, zelden is het wegwielrennen zo aantrekkelijk geweest.

De koers is heel snel hard gemaakt en Harrogate en Leuven indachtig, waar de zwaardere garbarits Van der Poel en Van Aert aan het eind kilocalorieën tekort kwamen, leek het doortrekken van in de eerste lokale

ronden van Belgen als Nathan Van Hooydonck een vreemde move.

Toch heeft het Belgische systeem met Belgium I, II en III met drie kopmannen gewerkt, ook al leek het zelden op een samenwerkende vennootschap. Belgium werd wel al snel gereduceerd tot twee kopmannen.

Te snel. Op 100 kilometer van het einde lossen betekent dat je niet goed genoeg (meer) bent

voor deze wedstrijd. Een goede piloot als Jasper Philipsen in Tour-vorm had Glasgow 2023 moeiteloos aangekund. Misschien moet de bond nadenken over iets meer grip op het programma van een pregeselecteerde. Het was duidelijk dat Philipsen na zijn succesvolle Tour de voorkeur gaf aan het snelle geld van de na-Tourcriterium boven een uitgekende voorbereiding.

Op 70 kilometer van de streep gaf niemand nog een cent voor de kansen van kopman II, of kopman I, zo u wilt. Remco Evenepoel moest tot vier keer toe een gat dichten op een select groepje.

Tussen kilometer 60 en 50 kwam de regerende wereldkampioen ineens vooraan rijden en prikte drie keer op rij. Was het overschot of overmoed? Of was het opoffering, teamwork met andere woorden. Het leek alsnog op dat laatste, toen hij bij -35 loste. Hulde. Dit was niet het parcours van Evenepoel en hij leegde de kelk tot op de bodem.

Van Aert was de *last man riding* in hemelsblauw. Zijn rol was eens te meer ondergeschikt aan die van Van der Poel. Niks om over te treuren. Hoogerheide '23 was een centimeterverhaal, Glasgow '23 ging om minuten. Tweede was het hoogst haalbare.

Nonchalance gaat vanzelf over van zodra het ego er genoeg van heeft domweg te verliezen